

Τα ξεχασμένα παλιά παιχνίδια!

Εργασία στο μάθημα της Ν.Ε. Λογοτεχνίας
Κείμενο : *Η ζωή στη Σύμη*, Ευγ. Φακίνου

Σημερινά παιχνίδια

- Παρακολουθώντας κανείς τα σημερινά παιδιά, να βυθίζονται όλο και περισσότερο στους υπολογιστές, σε παιχνίδια που τα παρασύρουν μέσα σε πλασματικούς κόσμους και προσπαθούν να σκοτώσουν, να κυριεύσουν ή να κλέψουν με την βοήθεια του φανταστικού και “βρώμικου” τις περισσότερες φορές ήρωα τους, ας θυμηθούμε για λίγο την εποχή που τα παιδιά αλώνιζαν τα σοκάκια, παίζοντας με τα δικά μας παιχνίδια.
- Βέβαια, εάν αναλογιστούμε την μεγάλη χρονολογική διαφορά, η σύγκριση είναι αδύνατη και συνάμα αδόκιμη, όμως οι συνειρμοί έρχονται αυτόματα, ενώ οι απορίες των παιδιών για αυτά τα παιχνίδια, δημιουργούν χαμόγελα και... συμπάθεια.

Χαρακτηριστικά στοιχεία εκείνης της εποχής...

- Από τα χαρακτηριστικά στοιχεία της εποχής εκείνης (τέλη της δεκαετίας του 1960 έως περίπου τα τέλη του 1970) ήταν ότι τα πιο αγαπημένα παιχνίδια ήταν αυτά που τα έφτιαχναν τα ίδια τα παιδιά, αφού η κατασκευή τους, η συνεχής τροποποίηση και τελειοποίησή τους αποτελούσε από μόνη της το μεγαλύτερο ίσως παιχνίδι. Βέβαια, ορισμένα από αυτά ήταν επικίνδυνα, ενώ σε κάποια άλλα ο αγώνας πολλές φορές δεν ήταν απλά για την νίκη, αλλά και για την διατήρηση της σωματικής τους ακεραιότητας!

Παιχνίδια που τα φτιάχνονταν από τα ίδια τα παιδιά...

- **Δίχαλο- Σφεντόνα:**

Ξύλινο, με πετσάκια και λάστιχο κλώνο ή σαμπρέλα. Επικίνδυνο και απαγορευμένο παιχνίδι που έφτιαχναν οι μεγαλύτεροι, αφού εύκολα κάποιος μπορούσε να τραυματιστεί πολύ σοβαρά εάν χτυπούσε στο πρόσωπο ή στο κεφάλι με τις πέτρες πουεκτοξεύανε. Το χρησιμοποιούσαν για να κυνηγήσουν πουλιά, αλλά και για να συναγωνιστούν στην σκοποβολή. Εννοείται ότι έσπαγαν και κανένα τζάμι...

Συνέχεια...

- **Πατίνι με ρουλεμάν:**

Η δυσκολία ήταν να βρεθούν τα ρουλεμάν. Απο εκεί και πέρα υπήρχαν οι... ειδικοί που βοηθούσαν στην δύσκολη αυτή κατασκευή. Οι τελευταίες καλλιτεχνικές πινελιές ήταν συνήθως «μπεντόλιρες» που καρφώνονταν στη φάτσα. Αγαπημένες πίστες ήταν οι αμαξωτοί με ελαφρά κατηφόρα.

Δύσκολα μπορεί να ξεχάσει κανείς την "τραβάγια" που έκαναν τα πατίνια στον κατήφορο.

Συνέχεια...

- **Τσούρλι με μπαγκκιονέτα:**

Το φτιάχναμε από πολύ χοντρό τέλι κρεβατίνας και για τροχό βρήκαμε από κανένα πεταμένο παιδικό καροτσάκι. Πολύ αγαπημένο παιχνίδι, καθώς διανύονταν με αυτό ατέλειωτα χιλιόμετρα, ενώ για να δοκιμάζουν την δεξιότητά τους, έφτιαχναν ειδικές "πίστες" αγώνων.

Τσούρλι με μεγάλο τροχό ή τσέρκι που τα κυλούσε με ένα σκέτο ξύλο. Ακολουθώντας τον γενικό κανόνα που έλεγε ότι οτιδήποτε ήταν στρογγυλό έπρεπε να κυλάει, έβρισκαν και το αντίστοιχο εργαλείο. Εδώ τα πράγματα ήταν μάλλον απλά, καθώς με ένα κομμάτι ξύλο το παιχνίδι ήταν έτοιμο.

Συνέχεια...

- **Τα ομαδικά παιχνίδια:**

Ποδόσφαιρο

Σκλαβάκια

Πόλεμο

Πετροπόλεμο

Χωστό (Κρυφτό) (με μάνα ένα ντενεκέ)

Κάτω πά (μακριά γαϊδούρα)

Ολυμπιακοί αγώνες

Τα παιχνίδια που παίζαμε στα πεζούλια:

Πεντόβολο

Ντάμα (απλή αλλά και υποχρεωτική)

Ποδοσφαιράκι

Σαλίγκαρο

Τρίλιζα

Βεζύρης (ξυλάς, βασιλιάς, ψωμάς, κλέφτης)

Συνέχεια...

Άλλα παιχνίδια:

Μπίλιες γυάλινες και σιδερένιες
Τάκα-τάκα

Το παιχνίδι αυτό το αποτελούσαν δυό μεγάλες κοκάλινες μπίλιες που κρεμότανε με λεπτό σχοινάκι από ένα σιδερένιο κρίκο. Ο διαβολεμένος θόρυβος που έκανε, σε συνάρτηση με τα συχνά ατυχήματα που προκαλούσε, το έκανε γρήγορα απαγορευμένο παιχνίδι.

Από τα παλιά παιχνίδια που χάθηκαν είναι και το σβουράκι, η "ρουλέτα του δρόμου" θα λέγαμε σήμερα. Βάλε 1, βάλε 2, πάρε 1, πάρε 2, βάλτε όλοι και πάρτα όλα.

Η πιο απλή και διαχρονική μορφή τυχερού παιχνιδιού βέβαια ήταν το κορώνα - γράμματα. Τα ποσά ήταν πενηνταράκια, φράγκα (δραχμές), δίφραγκα, τάλιρα, δεκάρικα και εικοσάρικα.

Συνέχεια...

- **ΤΡΕΙΣ...ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΥΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ:**

Τα παιδιά σχηματίζουν ένα κύκλο, καθισμένα γύρω από τη μάνα, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα παιδιά. Εκείνη βγάζει τη ζώνη της ή ένα λουρί ή σχοινί και πρώτα σχηματίζει μ' αυτό διάφορα σχήματα, π.χ. ένα αχλάδι, ένα μηλο, ένα καλάθι κτλ. Τα άλλα πρέπει να μαντέψουν τι παριστάνει. Όποιο το βρει, του δίνει η μάνα το λουρί και τότε εκείνο έχει το δικαίωμα να σηκωθεί και να κυνηγήσει τ' άλλα παιδιά. Η μάνα μένει στη θέση της και κάθε τόσο φωνάζει: «Τρεις και το λουρί της μάνας!» . Εκείνος που κρατεί το λουρί, συνεχίζει το κυνήγι του κι αν κτυπήσει κανένα παιδί, τότε εκείνο βγαίνει απ' το παιχνίδι.

- **ΠΕΡΝΑ, ΠΕΡΝΑ Η ΜΕΛΙΣΣΑ:**

Τα παιδιά, από 6 και πάνω, διαλέγουν από τα πιο μεγάλα, δυο μάνες και η κάθε μια παίρνει με λάχνισμα τον ήλιο ή το φεγγάρι. Οι 2 μάνες σχηματίζουν με τα χέρια τους μια καμάρα και στέκονται όρθιες στη μέση. Τα υπόλοιπα παιδιά σχηματίζουν μια γραμμή, το ένα πίσω απ' το άλλο, κρατημένα απ' τη μέση ή απ' τη ζώνη τους. Όπως έχουν σχηματίσει τη σειρά προχωρούν προς την καμάρα τραγουδώντας:

- **ΔΕΝ ΠΕΡΝΑΣ ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ:**

Πιάνονται απ' το χέρι και σχηματίζουν κύκλο, ενώ ένα κορίτσι απ' τα μεγαλύτερα, η κυρα-Μαρία, στέκεται στη μέση. Αρχίζουν να γυρίζουν γύρω γύρω και τραγουδούν, ενώ η κυρα-Μαρία προσπαθεί να περάσει ανάμεσά τους.

- **ΛΥΚΕ ΛΥΚΕ, ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ:**

Ένα από τα μεγαλύτερα παιδιά κάνει τον λύκο, που πάει και κρύβεται πίσω από ένα θάμνο ή ένα δέντρο. Τα άλλα παιδιά, με επικεφαλής ένα απ' τα μεγαλύτερα, που θα είναι η «μάνα», πιάνονται στη σειρά, το ένα πίσω απ' το άλλο και πλησιάζουν το κρησφύγετο του λύκου, απαγγέλλοντας ρυθμικά:

Συνέχεια...

ΓΥΡΩ ΓΥΡΩ ΟΛΟΙ:

Τα παιδάκια σχηματίζουν έναν κύκλο και βάζουν το πιο μικρό στη μέση. Ύστερα πιάνονται από τα χέρια και γυρίζουν τραγουδώντας:

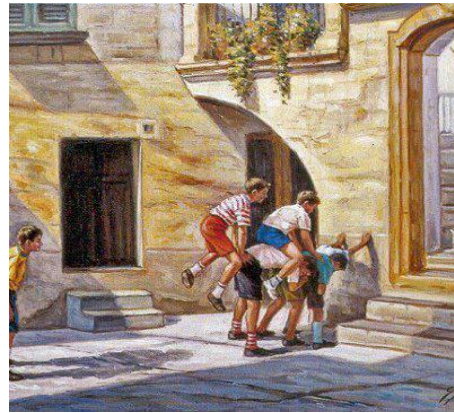
Η ΜΙΚΡΗ ΕΛΕΝΗ:

Τα κοριτσάκια σχηματίζουν έναν κύκλο, που κοιτάζει προς τα μέσα. Στο κέντρο κάθεται ένα κοριτσάκι, που κάνει τάχα ότι κλαίει. Τα άλλα γυρίζουν γύρω-γύρω και τραγουδούν:

Η ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ:

Οι παίκτες - από 5 ως 10 - κάθονται γύρω-γύρω και βγάζουν έναν αρχηγό, τα πιο μεγάλα απ' τα παιδιά ή τον πιο έξυπνο, ανάμεσα στους μεγάλους. Καθένας απ' τους παίκτες παίρνει έναν αριθμό. Αυτό γίνεται κατά 2 τρόπους: Ή εκείνος που κάθεται στ' αριστερά του αρχηγού, παίρνει τον αριθμό 1 κι ο διπλανός του το 2 κι έτσι ως το τέλος, ή ο καθένας παίρνει όποιο αριθμό του αρέσει, που δεν πρέπει όμως να είναι μεγαλύτερος, απ' όσα είναι στο σύνολό τους τα παιδιά. Έτσι π.χ. αν τα παιδιά είναι 8, δεν πρέπει κανείς να πάρει τον αριθμό 10. Κάθε παίκτης πρέπει να θυμάται καλά τον αριθμό του, γιατί απ' αυτό θα εξαρτηθεί αν θα κερδίσει ή θα χάσει.

Κάποιες φωτογραφίες !!!

Ευχαριστούμε για την προσοχή σας !!!

- Κατερίνα Στεφάνου , Μαρία-Χριστίνα Μουζάκη & Χάρις Γιγίνη (A4)